

A PEST MEGYEI BÍRÓSÁG

2.K.27.272/2009/14. szám

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN!

A Pest Megyei Bíróság a Falcsik és Juhász Ügyvédi Iroda /1068 Budapest, Benczúr u. 7. II/10./ dr. Falcsik István ügyvéd által képviselt felperesnek, dr. Michler István jogtanácsos által képviselt Vám- és Pénzügyőrség Központi Repülőtéri Parancsnokság /1675 Budapest, Pf. 40./ alperes ellen,

közigazgatási határozat bírósági felülvizsgálata iránt indított perében meghozta a következő

í t é l e t e t:

A bíróság a felperes keresetét elutasítja.

Kötelezi a bíróság a felperest, hogy fizessen meg az alperesnek 15 napon belül 270.000,- /Kettőszázhetvenezer/ Ft perköltséget.

Kötelezi a bíróság a felperest, hogy a Magyar Államnak - külön felhívásra - fizessen meg 538.000,- /Ötszázharmincezer/ Ft eljárási illetéket.

Az ítélet ellen nincs helye fellebbezésnek.

I n d o k o l á s:

A bíróság a felperes keresete, az alperes nyilatkozata, a felek előkészítő iratai, a tárgyaláson előadottak és a közigazgatási iratok alapján a következőket állapította meg:

Az 1. sz. Repülőtéri Vám- és Pénzügyőri Hivatalnál a megbízó megbízása alapján a felperesi Kft. mint engedélyezett feladó indítványt tett a TC31 kezességi tanúsítvány fedezete mellett, 23000 kg bruttó tömegű, 11.584,- USD vámértékű, a 0703.20.0000 Taric kód alá tartozó kínai származású fokhagyma, nem közösségi jellegű áru árutovábbítási vámeljárásban történő vámkezelése iránt. Rendeltetési hivatalként a romániai Halmeu (ROCJ4310), bemutatási határidőként 2008. október 14-e került meghatározásra. A feltárt tényállás szerint az árutovábbítási eljárás mellékleteként a szállítóeszközre vonatkozóan fuvarokmányt a hatóság részére a felperes nem nyújtott be, az indítás során a szállítóeszköz rovatban a szállítást végző szerelvény forgalmi rendszámát rögzítette.

Az elsőfokú hatóságként eljáró 1.sz. Repülőtéri Vám- és Pénzügyőri Hivatal Vámigazgatási Csoportja elsőfokú határozatában a hivatkozott árutovábbítási eljárás alá vont 23000 kg

bruttó tömegű kínai származású fokhagyma nem közösségi jellegű áru vámfelügyelet alóli jogellenes elvonása miatt kötelezte a felperest 7.097.986,- Ft vám, 1.852.517,- Ft áfa, valamint 16.000,- Ft környezetvédelmi termékdíj megfizetésére. A határozat indokolási részében tartalmazta, hogy a felperes, mint engedélyezett feladó kezdeményezte a hivatkozott mennyiségű fokhagyma termék árutovábbítási eljárásban történő vámkezelését. A közösségből történő kiléptetés helyeként a romániai Halmeu, bemutatási határidőként 2008. október 14-ei dátum, a fuvarszköz rovatban a szállítást végző szerelvény került rögzítésre.

A határozat rögzítette, hogy az MCC (Minimal Common Core) rendszerben szereplő adatok arra utaltak, hogy az eljárás befejezése a romániai Halmeu hivatalánál megtörtént, azonban az elsőfokú hatóság az árutovábbítást utólagos vizsgálati eljárás alá vonta. A hatóság megkeresésére a romániai Halmeu hivatala nyilvántartásait felülvizsgálta és megállapította, hogy ott sem az MRN továbbítási kísérőokmány fedezetével szállított nem közösségi jellegű árut, sem pedig az ahhoz tartozó dokumentumokat nem mutatták be, a vizsgálat eredményéről a TC21 számmal jelzett válaszában tájékoztatta az elsőfokú hatóságot.

A Vám- és Pénzügyőrség Központi Repülőtéri Parancsnoksága a tárgyi ügyben érintett vizsgálat kapcsán megállapította, hogy a továbbítási kísérőokmányon rögzített szállítóeszköz az indítás időpontjában már nem tartózkodott a felperes telephelyén. A határozat hivatkozott arra, hogy a külső árutovábbítási eljárás azt teszi lehetővé - nem közösségi áru esetén -, hogy behozatali vámok és más terhek nélkül lehessen azt szállítani. Az eljárás befejeződik, és a jogosultja teljesíti kötelezettségét, ha az eljárás alá vont árut és a szükséges okmányokat a rendeltetési vámhivatalnál megfelelően bemutatják. A határozat hivatkozott a Közösségi Vámkódex, a 2913/92/EGK rendelet 96. cikkének (1) bekezdésére. Hivatkozott a 203. cikk (1) bekezdésére is, mely szerint a behozatalkor vámtartozás keletkezik a vámáru vámfelügyelet alóli jogellenes elvonása esetén. Adósnak minősül a teljesítésre kötelezett személy, jelen esetben a főkötelezett felperes, mint a külső árutovábbítási eljárás jogosultja. A Vámkódex 214. cikk (1) bekezdése alapján a vám összegét a vámtartozás keletkezésének időpontjában alkalmazható vámkivetési szabályok szerint kell meghatározni. Ennek időpontjaként 2008. október 15-ét állapította meg a hatóság.

A határozattal szemben a felperes fellebbezéssel élt. A fellebbezés alapján eljáró Vám- és Pénzügyőrség Központi Repülőtéri Parancsnoksága (a továbbiakban: másodfokú hatóság, alperes) határozatában az elsőfokú határozatot helybenhagyta. Indokolási részében hivatkozott a történeti tényállásra, hogy a felperes, mint engedélyezett feladó, 23000 kg nettó tömegű kínai fokhagyma árutovábbítására tett indítványt a vonatkozó fuvarokmányok benyújtása nélkül. A hivatal a kérelemnek eleget téve MRN szám alatt az árutovábbítást engedélyezte.

Az MCC adatok alapján megállapították, hogy a rendeltetési helyen Romániában, Halmeu hivatalnál - az MCC rendszerrel ellentétben - sem a nem közösségi jellegű árut, sem az ahhoz tartozó dokumentumokat nem mutatták be a hivatkozott 2008. október 9-én, az október 14-i határidőn belül. Erre tekintettel a nem közösségi áru vámfelügyelet alóli jogellenes elvonása miatt 7.097.986,- Ft vám, 1.852.517,- Ft áfa, illetve 16.000,- Ft környezetvédelmi termékdíj köztartozást szabtak ki.

Az alperesi határozat kiemelte, hogy a Vámkódex 96. cikke kapcsán a felperes - főkötelezettként - a közösségi külső árutovábbítási eljárás jogosultja volt, akinek az előírt

határidőn belül, sértetlenül be kellett volna mutatni az árut a rendeltetési vámhivatalnál, figyelemmel arra, hogy mint engedélyezett feladó indítványt tett az árutovábbítási eljárásra. A rendelkezésre álló okmányokból egyértelműen kiderül, hogy a főkötelezett ezeknek nem tett eleget, a vámhivatalnál a szállítmány tényleges mozgására nem került sor, így a 203. cikk (3) bekezdés negyedik albekezdése alapján adóssá vált.

Vizsgálata során az alperesi hatóság megállapította még, hogy a felperes az áru azonosságát nem biztosította, vámzárat nem helyezett fel a szállítóeszközre, illetőleg, hogy a vonatkozó fuvarokmányt és fuvarozási szerződést az alperesi határozat meghozatalának napjáig nem nyújtott be. Az árutovábbítási nyilatkozaton a szállítóeszközre vonatkozó adatot nem, vagy valótlanul tüntette fel, és a vámbiztosítékot helytelenül állapította meg, mivel a termék után fizetendő 120,- EUR/100 kg mértékvámot nem biztosította.

A Vámkódex 92. cikk (1) bekezdése értelmében a külső árutovábbítási eljárás befejeződik, és az eljárás jogosultja a kötelezettségét teljesíti ha az eljárás alá vont árut a rendeltetési vámhivatalnál bemutatják, amely előírás az MCC (Minimal Common Core) rendszerben teljesült ugyan, azonban az utólagos vizsgálat során megállapítást nyert, hogy valójában erre nem került sor. Megjegyezte a hatóság, hogy az MRN nyomkövető eredményeit tartalmazó okmányok az eljárás befejezését nem bizonyítják. Hivatkozott arra is, hogy a végrehajtási rendelet 366. cikk (1) bekezdése értelmében, amennyiben a vámhatóság információhoz jut arról, hogy az árutovábbítási eljárás nem fejeződött be, megkezdí a keresési eljárást, ennek akkor is helye van a hivatkozott cikk (2) bekezdése szerint, ha utólag kiderül, hogy az eljárás befejeződésének bizonyítéka hamis volt, tárgyi ügyben az MCC rendszer üzenet valótlanlansága. Azon felperesi hivatkozást tekintve, hogy a Ket. 50. §-ában foglaltakkal ellentétben a hatóság nem tisztázta a tényállást, az alperesi hatóság megállapította, hogy a küldeményt szállító, szóban forgó kamion a Kft. biztonsági szolgálat nyilvántartása alapján nem járt a felperes telephelyén, és megállapította, hogy a rendszám bejegyzés vonatkozásában a szállító fuvarszköz tulajdonosát megkeresték, aki megerősítette, hogy a hivatkozott fokhagymaszállítmány fuvarozásában a jármű a vonatkozó időszakban nem vett részt. A fellebbezésben foglalt iratbetekintési jog tekintetében a Ket.68. §-ára hivatkozással az alperesi hatóság megjegyezte, hogy a hivatal a felperes iratbetekintési jogát szükségesnek tartotta korlátozni, figyelemmel arra, hogy a hivatkozott törvény erre lehetőséget biztosít.

A kifogásolt általános forgalmi adó és környezetvédelmi termékadjó vonatkozásában alperes előadja, hogy az általános forgalmi adóról szóló 2007. évi CXXVII. törvény 24. § (1) bekezdése értelmében termékimportnak minősül az olyan termék közösség területére történő behozatala vagy más módon történő bejuttatása, amely termék szabad forgalomba bocsátására korábban nem került sor. A hivatkozott törvény 155. § (1) bekezdése kimondja, hogy a termékimport esetén az adót a vámhatóság határozata állapítja meg a kötelezett terhére. A környezetvédelmi termékadjóról, továbbá egyes termékek környezetvédelmi termékadjójáról szóló 1995. évi LVI. törvény 3. § (1) bekezdése, valamint (5) bekezdése alapján import esetében a környezetvédelmi termékadjót a vámjogszabályokkal összhangban a vámhatóság állapítja meg. Ezen jogszabályokra és a Vámkódex 215. cikk (1) bekezdésére tekintettel rendelkezett az elsőfokú hatóság a fentiekben foglaltak szerint. A fellebbező hivatkozása tekintetében, mely szerint a Vámkódex 220. cikk (2) bekezdés b) pontja alapján a vámtartozás utólag nem vehető könyvelésbe, ha vámközigazgatás valamely tisztviselője részt vett a csalási folyamatban, az alperesi hatóság álláspontja a következőket rögzíti: A 220. cikk (2) bekezdés b) pontjában említett négy feltétel együttes teljesülése esetén nem

szükséges a vám tartozás utólagos könyvelésbe vétele, mely kritérium a jelen esetben nem áll fenn. Figyelemmel arra, hogy a felperes az árutovábbítási eljárásban egyrészt főkötelezettként vett részt, az áru azonosságát nem biztosította, a szállítmányra vonatkozóan fuvarokmányt benyújtani nem tudott, az árutovábbítási nyilatkozaton a szállítóeszközre vonatkozó adatokat nem, vagy valótlanul tüntette fel, a vámbiztosítékot helytelenül állapította meg, illetőleg nem győződött meg az árutovábbítási eljárás tényleges befejezéséről, ezért a vámelengedésre vonatkozó kérelmet az alperesi hatóság nem tartotta teljesíthetőnek.

Az alperesi hatóság határozatában hivatkozott arra, hogy a Vámkódex 7. cikke értelmében a vámhatóság határozatai a 244. cikkben megállapított esetek kivételével azonnal végrehajthatóak. Kiemelte, hogy a Biztonsági Kft. nyilvántartását tekintve a hatóság a tényállást tisztázta, a helyszínen őrzési feladatokat ellátó Kft. által vezetett nyilvántartás bizonyítékként való értékelése helyénvaló, hiszen az a telephelyre érkezést, valamint az onnan induló járművek mozgását hivatott dokumentálni.

Az alperesi határozattal szemben a felperes keresettel élt, kérte a másodfokú és elsőfokú határozat hatályon kívül helyezését, elsődlegesen új eljárásra utasítás nélkül, másodlagosan új eljárás lefolytatására kötelezés mellett, perköltséget kért.

Hivatkozása szerint a vámhatóság a Ket. által megkövetelt tényállás tisztázási kötelezettségének - a tényállás egésze és egyes kérdések vonatkozásában - nem tett eleget, a hatóság a határozatba foglalt állításait nem indokolta, nem bizonyította, hogy a felperesi Kft. jogellenesen elvonta a vámfelügyelet alól a nem közösségi árut. Nem állapította meg az egyetemlegesen vámfizetésre kötelezettek körét, megfosztotta a felperest a bizonyítékok megismerésétől (Ket. 50. § (4) bekezdés, Ket. 68.§ (1) bekezdésében foglalt iratbetekintési jogának érvényesítésétől). Jogszabálysértő módon általános forgalmi adó és környezetvédelmi termékdíj fizetési kötelezettséget állapított meg, holott nem állapította meg, hogy a termékek Magyarországon lennének. Elvonta az Európai Bizottság hatáskörét, amikor elutasította a felperes vámelengedési kérelmét. Az azonnali végrehajtást külön nem rendelte el, ennek ellenére végrehajtási cselekményeket foganatosított.

A történeti tényállás vonatkozásában a felperes keresetében fenntartotta azt, hogy az MCC rendszer tanúsítványai szerint az áruk rendben kiléptetésre kerültek a romániai Halmeu vámhivatal által. Hivatkozott arra, hogy a felperes esetén a jogellenes elvonás csak cselekvéssel történhet meg, melyet a felperes nem valósított meg. Álláspontja szerint a cselekvéssel megvalósított tevékenységet éppen hogy a felperes nem tudta volna megvalósítani, mivel tevőleg a folyamatban nem vett részt, a tényállás a Ket. 50. § szerinti kellő mértékű tisztázása esetén a fuvarozót kellett volna vámteher megfizetésére kötelezni. Kifogásolta a biztonsági Kft. nyilvántartását, miszerint az nem közhitelű nyilvántartás. Hivatkozással a Vámkódex 213. cikkében megfogalmazott egyetemlegességi szabályokra, előadta, hogy kell lennie az egyetemlegességre tekintettel még legalább egy vámfizetésre kötelezettnek.

Az általános forgalmi adóban és a környezetvédelmi termékdíj vonatkozásában tett megállapítás tekintetében hivatkozott arra, hogy mindkét törvény hatálya a Magyar Köztársaság területére vonatkozik. Jelen esetben nem igazolta a vámhatóság azt a tényállási elemet, mely szerint a jogellenes elvonás megtörtént, és ez a Magyar Köztársaság területén történt volna meg, hivatkozott arra is, hogy a 239. cikk (1) bekezdés (Vámkódex) és a 220.

cikk (2) bekezdés b) pont (Vámkódexre hivatkozással) kérte a vám elengedését, figyelemmel olyan körülményekre, amelyeket nem az érintett személynek tulajdonítható megtévesztés vagy nyilvánvaló hanyagság okozott. Hivatkozott arra, hogy a Vhr. 386. cikk (1) - (2) bekezdése nem teszi kötelezővé a vámzárak felhelyezését a fuvarszközre, és az a vámhatóság nyilatkozata szerint sem kötelező. Hivatkozott arra, hogy a fuvarlevél kiállításának elmulasztása sem alapol meg jogszabály ellenes cselekményt. Elismerte, hogy némely esetben valóban nem került feltüntetésre a fuvarszköz rendszáma, azonban vizsgálni azt kellett volna, hogy a felperesi Kft. részt vett-e valamely csalási folyamatban vagy nem.

Felperes a keresetét 2009. november 2-án érkezett előkészítő iratában kiegészítette. Megismételte, hogy a vámhivatal által üzemeltetett MCC rendszer rendben visszaigazolta az áru kiléptetését, mely rendszerre hivatkozva előadta, hogy azt olyan tűzfal védi, amelyet kívülről nem lehet feltörni, ezek az adatok csak akkor lehetnek hamisak, ha azt a román vámhatóság képviselőiben eljáró vámtisztviselők hamisították meg. Felperes a keresetét 2010. február 3-án benyújtott előkészítő iratában ismételten kiegészítette. Előadta, hogy a felperes klasszikus értelemben szállítványozási tevékenységet nem végzett, csak vámjogi értelemben végzett tevékenységet. Nem állt kapcsolatban sem a feladóval, sem a fuvarozóval, és így kapcsolat nem lévén, sem szerződést nem kötött a felekkel, sem CMR fuvarlevelet, sem pedig TIR nemzetközi vámokmányt nem állított ki. Előadta, hogy a szállítvány felperes telephelyére való megérkezésében a felperesnek semmiféle tevékenysége nem merült fel, annak „adjusztálásában” nem vett részt, hiszen a fenti okmányok tanúsága szerint a belga honosságú speditőrtől 2008. október 3-án a szállítványt egyéni cég, közelebbről áru fuvarozó vette át fuvarozásra azzal a kötelezettséggel, hogy a felperesi Kft. telephelyén a vámhatóságnak bemutatja. Figyelemmel arra, hogy a felperesi Kft. engedélyezett címzetti engedéllyel rendelkezik, így a 2454/93/EGK bizottsági rendelet 406. cikk (2) bekezdés szerint a felperesnek történt árubemutatással a vámhatóság jelenléte nélkül a szállítvány vámjogi értelemben bemutatásra került. Innen reexpediálás keretében ugyanaz a fuvarszköz és ugyanaz a személy vitte tovább a szállítványt. A szállítvány a fentiek alapján nem került átpakolásra.

A felperes 2010. március 4-én érkezett beadványában a keresetét ismét kiegészítette. Hivatkozott arra, hogy a Ket.29. § (1) és (4) bekezdései az eljárás megindítása címszó alatt előírják, hogy az eljárás megindításáról (3) bekezdés: az ügyfelet 5 napon belül értesíteni kell. Erről az első fokon eljáró vámszerv a felperest nem értesítette. A Ket. 70. § sérelmére is hivatkozott, mely szerint az ügyféllel a bizonyítékokat nem ismertették. Kifogásolta az elsőfokú eljárás hiányosságait, melyeket a Ket. 104. § (3) bekezdésével ellentétben a másodfokú vámszerv nem korrigált, hogy a különleges zárok használata címszó, a Vhr. 386. cikk (1)-(2) bekezdésében nem teszi kötelezővé a vámzárak felhelyezését, hiszen a 357. cikk (4) bekezdése megfogalmazza, hogy az indító hivatal eltekinthet a vámszártól. Tárgyaláson előadta, hogy az alperesi hivatkozás jelen perben nem releváns.

Az alperes ellenkérelmében a kereset elutasítását kérte, határozatában foglaltakat fenntartotta, perköltséget kért. Nyilatkozatában hivatkozott a Vámkódex 96. cikkében foglaltakra, mely esetben a felperes, mint a közösségi külső árutovábbítási eljárás jogosultja, be kell, hogy tartsa a közösségi árutovábbítási eljárásra vonatkozó rendelkezéseket. Kiemelte, hogy az alperesi hivatkozás jelen perben nem releváns.

tett, azonban a felülvizsgálatkor megállapításra került, hogy sem az árukat, sem az okmányokat nem mutatták be. Hivatkozott a 92. cikkben foglaltakra, mely szerint az árutovábbítási eljárás akkor fejeződik be, hogyha az árut rendeltetésszerűen bemutatják a vámhivatalnál. Hivatkozott arra is, hogy az MCC rendszer adatai hamisak, az MRN nyomkövető adatai még ennyire sem relevánsak. Kiemelte a 2454/93/EGK rendelet (Vhr.) 366. cikkben foglaltakat, mely szerint, ha a vámhatóságok információhoz jutnak arról, hogy az árutovábbítási eljárás nem fejeződött be, megkezdik a keresési eljárást. A (3) bekezdés szerint megkereshetik a rendeltetési tagállam vámhatóságát. Hivatkozott a Vámkódex 203. cikkében foglaltakra, az (1) bekezdés szerint behozatalkor vámtartozás keletkezik, a (3) bekezdés szerint adósnak minősül az a személy, aki az árut elvonta a vámfelügyelet alól, vagy adott esetben, aki az áru átmeneti megőrzéséből vagy az adott vámeljárás alkalmazásából származó kötelezettségek teljesítésére kötelezett személy. Hivatkozott arra, hogy a felperes által előadottakkal szemben a hivatal lefolytatta a Ket. 50. §-ában foglalt bizonyítási eljárást. A felperes telephelyén biztonsági szolgálatot ellátó Kft-t megkereste, mely szerint a járművek a telephelyen nem jártak, illetve megkereste a fuvarozókat, akik nyilatkozata szerint egyetlen szállítóeszköz sem járt a felperes telephelyén, ezért a hivatkozott szerelvény a perbeli árukat nem szállíthatta. Hivatkozott arra, hogy a hatóság szabadon választja meg a bizonyítási eszközöket. Az iratbetekintési jog korlátozása kapcsán előadta, hogy a felperes részére releváns adatokat nem tartalmaztak, így érdemi joga, jogos érdeke nem csorbult.

Az általános forgalmi adó és a környezetvédelmi termékdíj vonatkozásában alperes hivatkozott újra a 2007. évi CXXVII. törvény 24. § (1) és a 155. § (1) bekezdésére, valamint hivatkozott a környezetvédelmi termékdíjról, továbbá egyes termékek környezetvédelmi termékdíjáról szóló 1995. évi LVI. törvény 3. § (1) bekezdésében foglaltakra. Alperes nyilatkozatában a felperesi hivatkozást a vámelengedés tekintetében a Vámkódex 220. cikke és 239. cikke vonatkozásában elképzelhetetlennek minősítette, hivatkozva arra, hogy négy konjunktív feltétel együttes teljesülése esetén lehet alkalmazni e jogosultságot: a könyvelésbe vétel mellőzése a vámhatóságok hibájából ered, ezt a hibát a kötelezett nem észlelhette, a kötelezett a vámáru nyilatkozatra vonatkozó hatályos jogszabályokban megállapított összes rendelkezést teljesítette, a kötelezett jóhiszeműen járt el. Az alperes álláspontja szerint ezek a feltételek nemhogy együttesen, de egyenként sem teljesültek. A felperesi hivatkozást, mely szerint a közigazgatás valamely szereplője részt vett egy csalási folyamatban (239. cikk) - az alperes állítása szerint - a felperes semmivel sem bizonyította. Kiemelte, hogy a vámzár mellőzésével az áru azonosságát a felperes nem biztosította. Az indító vámhivatal nem tekintett el a felperesi állítással ellentétben a vámzárak használatától.

Az alperes nyilatkozatát az ügy tárgyalásain, illetőleg 2010. március 8-án érkezett nyilatkozatában kiegészítette. Fenntartotta álláspontját a Vámkódex 96. cikk vonatkozásában. Kiemelte, hogy lényegét tekintve a tényállás a tekintetben egyértelmű, hogy a felperes indítványában kitöltötte a főkötelezetti 50. sorszámú rovatot. A szállítmányt nem tudta bemutatni Halmeuban sértetlenül, így az áru jogellenesen került forgalomba, ennek következtében kell a vámtartozást, általános forgalmi adót és környezetvédelmi termékdíjat megfizetni. Kiemelte, hogy nem a vámhatóság feladata annak bizonyítása, hogy az áru pontosan hol tűnt el. Azon felperesi kifogást érintően, hogy a felperes csak vámjogi értelemben végzett tevékenységet, kiemelte, hogy ennek megfelelően a Vámkódex 96. cikkében foglaltak szerint kell felelnie, mint főkötelezettnek. Hivatkozott arra, hogy a

felperes által előadott tényállás tekintetében, mely szerint két teherautó között átrakódás történt (tárgyalási jegyzőkönyv 2010. február 5-i tárgyalás), vagy ugyanazon személy és szállítóeszköz vitte tovább az árut, ellentmondások mutatkoznak. Hivatkozott arra, hogy hibásan állítja a felperes, hogy a vámzárak felhelyezése nem kötelező, hiszen a Vhr. 357. cikke szerint ez egyértelmű előírás. Hivatkozott arra, hogy a felperes 2008. október 6-ai árutovábbítási indítványa valótlan, hisz igazolást nyert, hogy a hivatkozott rendszámú vontató jármű október 6-án már Gödöllő-Nyitra relációban végzett fuvarozást, a pótkocsi pedig szintén október 7-én Gödöllőn felrakodott és október 9-én Milánóban átadta az árut, tehát a szerelvény szétbontásra került, így a felperesi állítás nem foghat helyt. Alperes az ügy tárgyalásán hivatkozott arra, hogy a mértékvám lekötését biztosító szoftvert gyártó cég vonatkozásában vizsgálatot végeztek, mely megállapításait alátámasztja.

A felperes keresete nem alapos.

A közigazgatási hatósági eljárás és szolgáltatás általános szabályairól szóló 2004. évi CXL. törvény (Ket.) 109. § (1) bekezdése szerint: az ügyfél, illetve a kifejezetten rá vonatkozó rendelkezés tekintetében az eljárás egyéb résztvevője a hatóság jogerős határozatának felülvizsgálatát a határozat közlésétől számított harminc napon belül jogszabálysértésre hivatkozással kérheti a közigazgatási ügyekben eljáró illetékes bíróságtól a határozatot hozó hatóság elleni kereset indításával. A keresetindítás határidejét törvény eltérően is meghatározhatja.

A közigazgatási perben a bíróság a támadott határozatok jogszerűségét a határozat meghozatalakor fennálló tények, körülmények alapján vizsgálhatja a felperes keresetében foglaltakra figyelemmel. (Pp. 215. §) A felperes keresetében eljárési és anyagi jogszabálysértésre is hivatkozhat, valamint arra, hogy a közigazgatási szervek az alkalmazott jogszabályt tévesen értelmezték. Eljárési jogszabálysértés hatályon kívül helyezést akkor eredményezhet, ha az az érdemi döntésre is kihatott. A támadott határozat jogszabálysértő voltát a felperesnek kell bizonyítani a Pp. 164. §-ra figyelemmel.

A bíróság megállapította, hogy a felek közt a feltárt történeti tényállásban, s a tényállás tisztázott volta tekintetében, illetőleg eljárásjogi kérdésekben volt vita, ez képezte a jogvita lényegét, így a bíróságnak ebben a kérdésben kellett állást foglalnia.

A közigazgatási hatósági eljárás és szolgáltatás általános szabályairól 2004. évi CXL. törvény (Ket.) 50. § (1) bek. szerint: A hatóság köteles a döntéshozatalhoz szükséges tényállást tisztázni. Ha ehhez nem elegendők a rendelkezésre álló adatok, hivatalból vagy kérelemre bizonyítási eljárást folytat le.

A bíróság rögzíti, hogy a felperes kitöltötte a főkötelezetti 50. sorszámú rovatot nem közösségi jellegű áru árutovábbítás vám eljárásban történő vámkezelése iránti indítványában. Vámzárakat (s ezáltal az áru azonosságát) saját hivatkozása szerint sem biztosított. A fuvarszköz rovatba a szállítást végző szerelvény került rögzítésre, azonban szállítmányt - az MCC rendszer adatainak felülvizsgálatát követő keresési eljárás eredményei alapján - nem mutatta be 2008. 10. 09-én Halmeuban (Románia), annak ellenére hogy saját 2008. 10. 06-én kelt cégszerűen kiadmányozott betárolási jegyzőkönyve szerint a hivatkozott

fokhagyma szállítmány aznap a felperes raktárában betárolásra került, tehát Magyarországra egyértelműen megérkezett.

Az alperes feltárta és bizonyította, hogy a hivatkozott rendszámú vontató jármű 2008. október 6-án már Gödöllő-Nyitra relációban végzett fuvarozást, a pótkocsi pedig szintén október 7-én Gödöllőn felrakodott és október 9-én Milánóban átadta az árut, tehát a szerelvény igazoltan szétbontásra került, ezáltal nem vihette tovább Halmeuba a felperes által indított szállítmányt. A bíróság a tényállás megállapítása során az alperes tárgyaláson előadott hivatkozását a szoftvert gyártó cég vonatkozásában - lévén másik eljárás során releváns tényállási elem, - nem vette figyelembe. A . biztonsági szolgálat nyilvántartása alapján megállapította, hogy a felperes által hivatkozott szerelvény a biztonsági szolgálat nyilvántartásában ugyan nem szerepel, de a hatóság saját jegyzőkönyvében rögzítette hogy a nyilvántartás vezetésének módja nem zárja ki annak lehetőségét, hogy a nyilvántartásban nem minden érkező kamion kerül regisztrálásra, így a bíróság ezt a körülményt az említett hibalehetőség korlátaival együttesen értékelte.

A TANÁCS 1992. október 12-i 2913/92/EGK RENDELETE a Közösségi Vámkódex létrehozásáról (Vámkódex) 96. cikk (1) bek. szerint: A főkötelezett a közösségi külső árutovábbítási eljárás jogosultja, akinek: a) az előírt határidőn belül és az azonosítás biztosítására a vámhatóság által hozott rendelkezések megfelelő betartásával sértetlenül be kell mutatnia az árut a rendeltetési vámhivatalnál; b) be kell tartania a közösségi árutovábbítási eljárásra vonatkozó rendelkezéseket. A (2) bek. szerint: A főkötelezett (1) bekezdésben rögzített kötelezettségeitől függetlenül, az áru fuvarozója vagy címzettje, aki abban a tudatban veszi át az árut, hogy azokat közösségi árutovábbítási eljárás keretében szállítják, szintén felelős azért, hogy az árut az előírt határidőn belül sértetlenül és az azonosítás biztosítására a vámhatóság által hozott rendelkezések megfelelő betartásával, a rendeltetési vámhivatalnál bemutassák. A bíróság rögzíti, hogy a 96. cikkben foglalt rendelkezés, a felperes főkötelezetti volta nem volt vita tárgya a felek között, a szállító esetében a hatóság megcáfolta a fuvarozó szerepét így a (2) bek. szerinti felelősség sem volt felvethető.

A Vámkódex 213. cikk Ha több személy felel egy vámtartozás megfizetéséért, egyetemlegesen felelősek az ilyen tartozásért. A bíróság rögzíti, hogy a fuvarozó esetében annak igazolása megtörtént, hogy 2008. 10. 06-án betárolták a felperes telephelyén a szállítmányt, így a fuvarozó az említett és szétbontott rendszámú szerelvénye már tovább nem vihette.

A Vámkódex 203. cikk (1) bek. szerint: A behozatalkor vámtartozás keletkezik: - a behozatalivám-köteles áru vámfelügyelet alóli jogellenes elvonása esetén. A (2) bek. szerint: A vámtartozás az áru vámfelügyelet alóli jogellenes elvonásakor keletkezik. A (3) bek. szerint: Adós: - bármely személy, aki a szóban forgó árut megszerezte vagy birtokában tartotta, és az áru megszerzésekor vagy átvételekor tudomása volt, vagy tudomása kellett legyen arról, hogy azt elvonták a vámfelügyelet alól, és - adott esetben, az áru átmeneti

megőrzéséből vagy az adott vám eljárás alkalmazásából származó kötelezettségek teljesítésére kötelezett személy.

A bíróság értelmezése szerint a (3) bekezdés szerint a vámfelügyelet alóli elvonáskor vámtartozás keletkezik, melynek adója a megőrzési kötelezettség illetve vám eljárásból származó kötelezettségek alanya, jelen esetben a felperes mint főkötelezett.

A Vámkódex 215. cikk (1) bek. szerint: A vámtartozás keletkezésének helye: - az a hely, ahol az azt eredményező esemény történik - ha az említett helyet nem lehet meghatározni, az a hely, ahol a vámhatóság megállapította, hogy az áruk olyan helyzetben vannak, ami vámtartozás keletkezését eredményezi, - ha az árut olyan vám eljárás alá vonták, amelyet még nem zártak le, és az említett helyet meghatározott időn belül - adott esetben a bizottsági eljárásnak megfelelően - sem az első, sem a második francia bekezdés alapján nem lehet meghatározni, az a hely, ahol az árut az említett eljárás alá vonták, vagy ahol ezen eljárás keretén belül a Közösség területére behozták.

A bíróság rögzíti (ismételten) hogy a hivatkozott szállítmány indítása a felperes által illetőleg betárolása a jegyzőkönyv szerint megtörtént a felperes magyarországi raktárhelyiségébe, így a vámtartozás keletkezésének helye megállapíthatóan a felperes említett fenti címen lévő raktára.

A Vámkódex 239. cikk (1) bek. szerint: A behozatali vagy kiviteli vámokat a 236., 237. és 238. cikkben említett helyzetektől eltérő más olyan helyzetekben is vissza lehet fizetni vagy el lehet engedni: - amelyeket a bizottsági eljárásnak megfelelően kell meghatározni, - amelyek olyan körülményekből adódnak, amelyeket nem az érintett személynek tulajdonítható megtévesztés vagy nyilvánvaló hanyagság okozott. A bizottsági eljárásnak megfelelően kell meghatározni azokat a helyzeteket, amelyekben ez a rendelkezés alkalmazható, és azokat az eljárásokat, amelyeket ennek érdekében követni kell. A visszafizetés vagy elengedés különleges feltételekhez köthető. A 239. cikk (2) bek. szerint: Az (1) bekezdésben foglalt okok miatt a vámok visszafizetésére vagy elengedésére akkor kerülhet sor, ha az illetékes vámhivatalhoz - a vámok összegének az adóssal való közlésétől számított tizenkét hónapon belül - ilyen irányú kérelmet nyújtanak be. Kellően indokolt, kivételes esetekben azonban a vámhatóság engedélyezheti ennek az határidőnek a meghosszabbítását. A bíróság kiemeli, hogy a felperes helytelenül értelmezte a fenti jogszabályhelyet amely nem a Bizottság hatáskörét deklarálja, hanem bizottsági eljárásnak megfelelően megjegyzést használ. Egyben osztotta a bíróság az alperes 4 pontban felsorolt álláspontját, melyek a vámelengedést lehetővé teszik, megjegyezve, hogy a felperes - s itt utal a bíróság a 220. cikk rendelkezéseire - nem bizonyította, hogy a könyvelésbe vétel mellőzése a vámhatóságok hibájából ered, ezt a hibát a kötelezett nem észlelhette, a kötelezett a vámáru nyilatkozatra vonatkozó hatályos jogszabályokban megállapított összes rendelkezést teljesítette, illetve a kötelezett(felperes) jóhiszeműen járt el, így a vámelengedés feltételei egyenként sem teljesültek. A felperesi hivatkozást, mely szerint a közigazgatás valamely szereplője részt vett egy csalási folyamatban a felperes csak állította de nem bizonyította.

A Vámkódex 7. cikk szerint: A 244. cikk második albekezdésében megállapított esetek kivételével a vámhatóság határozatai azonnal végrehajthatók, a jogorvoslati kérelem benyújtása nem jár a vitatott határozat végrehajtásának felfüggesztésével. A vámhatóság azonban teljes egészében vagy részben felfüggeszti a határozat végrehajtását, ha alapos okkal feltételezheti, hogy a vitatott határozat nem áll összhangban a vámjogszabályokkal, vagy ha az érintett személynek helyrehozhatatlan kárt okozna. Ha a vitatott határozat hatására behozatali vagy kiviteli vámot számítanak fel, a határozat végrehajtásának felfüggesztése biztosíték meglétéhez vagy letétbe helyezéséhez köthető. Nincs szükség azonban ilyen biztosítékra, ha ez a követelmény, az adós körülményei folytán, valószínűleg súlyos gazdasági vagy szociális nehézségeket okozna.

A bíróság értelmezve a közösségi jogszabályhelyet, mely jelen esetben egyben prioritást élvező és a vámhatóság vonatkozásában egyben speciális jogszabályhelynek is minősül szemben a felperes által felhívott a nemzeti jog részének minősülő és az előzetes végrehajthatóság külön kimondását előíró Ket. 101. § (4) bek.-el szemben, megállapította, hogy a felperesi hivatkozás irreleváns hiszen a közösségi (tehát a nemzeti joggal szemben elsőbbséget élvező) joganyagának minősülő, s egyben speciális (lex specialis derogat legi generali elve) szakágazati jogszabály részeként meghozott 7. cikk rendelkezései, mind nyelvtanilag, mind logikailag egyértelműek, az alapesetre mondják ki az azonnali végrehajthatóságot, csupán kivételként említve a 244 cikk rendelkezéseit, melyek azonban jelen esetre nem vonatkoznak.

A Közösségi Vámkódex létrehozásáról szóló 2913/92/EGK tanácsi rendelet végrehajtására vonatkozó rendelkezések megállapításáról rendelkező a bizottság 1993. július 2-i 2454/93/EGK rendelete (Vhr.) 386. cikk (1) bek. szerint: A vámhatóságok engedélyezhetik a főkötelezett számára különleges záruk használatát a szállítóeszközökön vagy a csomagokon, feltéve, hogy a vámhatóságok jóváhagyják a zárat, mint amelyek megfelelnek a 46a. mellékletben meghatározott jellemzőknek. (2) A főkötelezettnek az árutovábbítási nyilatkozat adatai között fel kell tüntetnie az alkalmazott vámrak típusát, számát és azonosítóját. A főkötelezettnek legkésőbb az áruk kiadásakor fel kell helyeznie a vámrakot. A bíróság rögzíti, hogy a Vhr. fenti rendelkezése egyértelmű az (1) bek. is előírja de a (3) bekezdés a vámrak felhelyezését külön is nevesíti, a felperesi állítás ezek tükrében megalapozatlan.

Az általános forgalmi adóról szóló 2007. évi CXXVII. törvény 2. § szerint: E törvény alapján adót kell fizetni: c) pont: termék importja után. A 24. § (1) bek. szerint: Termék importja: olyan terméknek a Közösség területére történő behozatala vagy egyéb módon való bejuttatása, amely - az Európai Közösséget létrehozó Szerződés (a továbbiakban: Szerződés) 24. cikkének értelmében - nincs szabad forgalomban. A 155. § (1) bek. szerint: Termék importja esetében az adót a vámhatóság határozattal állapítja meg az adófizetésre kötelezettel szemben. A bíróság rögzíti, hogy az áru egyértelműen import útján került szabad forgalomba így a vámhatóság a 155. § (1) bek. felhatalmazása alapján járt el, megállapítva az adóterhet.

A környezetvédelmi termékdíjról, továbbá egyes termékek környezetvédelmi termékdíjáról szóló 1995. évi LVI. törvény 2. § (1) bek. szerint: A (3) bekezdésben meghatározott termékdíjköteles termék után - ideértve más termékkel együtt vagy annak részeként, illetve összetevőjeként forgalomba hozott terméket is - környezetvédelmi termékdíjat (a továbbiakban: termékdíj) fizet a) a belföldi előállítású termékdíjköteles termék esetében a termékdíjköteles termék első belföldi forgalomba hozója vagy saját célú felhasználója, a (3) bekezdés a) és f) pontjában meghatározott termék esetében az első belföldi forgalomba hozó első vevője vagy saját célú felhasználója, b) az Európai Közösségen (a továbbiakban: Közösség) belüli behozatal esetén a termékdíjköteles termék első belföldi forgalomba hozója vagy saját célú felhasználója, valamint c) import esetén - a 4. § (1) bekezdésében meghatározott vámeljárással - a vámjogszabályok szerinti vámadós, illetve a vámszabad terület üzemeltetője. A 3. § (1) bek. szerint: Importált termékdíjköteles termék esetén - e törvényben szabályozott rendelkezésekkel összhangban - a vámjogszabályok rendelkezéseit kell megfelelően alkalmazni. Az (5) bek. pedig kimondja, hogy amennyiben jogszabály másként nem rendelkezik, a vámhatóság jár el a termékdíj bevallása, befizetése, kiszabása, visszaigénylése, ellenőrzése során. A termékdíj adók módjára behajtható köztartozás. A bíróság rögzíti, hogy a fentiek alapján a felperes a termékdíjköteles termék első belföldi forgalomba hozójának minősült, s így termékdíj fizetésére köteles.

A Ket. 29. § (1) bek. szerint: A hatósági eljárás az ügyfél kérelmére, bejelentésére, nyilatkozatára, más hatóság kezdeményezésére, külön jogszabályban meghatározott panaszra (a továbbiakban együtt: kérelem) vagy hivatalból indul meg. A (3) bek. szerint: Ha törvény vagy kormányrendelet eltérően nem rendelkezik, az eljárás megindításáról a) a hivatalból indult eljárásban az ismert ügyfelet az eljárás megindításától számított öt napon belül értesíteni kell.

A Ket. 68. § (1) bek. szerint: Az ügyfél személyesen, illetve a törvényes vagy írásban meghatalmazott képviselője útján - a (2) és (3) bekezdésben foglalt kivétellel - betekinthez az eljárás során keletkezett iratba, arról másolatot, kivonatot készíthet vagy másolatot kérhet. Ez a jog akkor is megilleti, ha korábban nem vett részt az eljárásban.

A 70. § (1) Ha a hatóság az ügyfélnek az eljárás megindításáról való értesítését mellőzte, és az ügyben bizonyítási eljárást folytatott le, annak befejezésétől számított öt napon belül értesíti az ügyfelet, hogy az - az iratokba való betekintés szabályai figyelembevételével - megismerhesse a bizonyítékokat, azokra öt napon belül észrevételt tehesen, élni tudjon nyilatkozattételi jogával, és további bizonyításra irányuló indítványt terjeszthessen elő.

A bíróság rögzíti, hogy az iratok közt elfekvő értesítésben az alperesi hatóság tájékoztatta a felperest arról, hogy kínai fokhagyma szállítmányok tekintetében vizsgálat folyik, mellékelve a szállítmányok adatait, így e tekintetben az értesítés tekintetében előadott felperesi hivatkozás megalapozatlan. A bíróság rögzíti, hogy az iratbetekintés vonatkozásban megvalósult korlátozása eljárási jogszabálysértésnek minősül, azonban az ügy iratait, köztük a TC 21 jelű nemzetközi megkeresésre adott romániai vámhivatal által megküldött tájékoztatást a felperes az ügy tárgyalásán megismerte, arra ellenbizonyítást nem terjesztett

elő, így a bíróság megállapította, hogy az iratbetekintési jog korlátozása során megvalósult ugyan eljárás jogszabálysértés de az az eljárásra érdemi kihatással nem volt, ezért hatályon kívül helyezést nem eredményezhet. A Legfelsőbb Bíróság már hivatkozott vonatkozó álláspontja szerint: „Eljárás jogszabálysértés miatt csak akkor van helye hatályon kívül helyezésnek, ha az eljárás jogszabálysértés jelentős, és a döntés érdemére is kihat, s a bírósági eljárásban nem orvosolható.” KK 31. szám (1996. XI. 13.; Bírósági Határozatok 1997. évi 1. szám)

A bíróság kiemeli, hogy a Ket. 109. § (1) bekezdése alapján a jogszabálysértés bizonyítása - figyelemmel a Pp. rendelkezéseire - a felperest terhelte, azonban a felperes a határozat jogszabálysértő voltát bizonyítani nem tudta, erre mindössze hivatkozott, így a fent kifejtettekre tekintettel a megyei bíróság, miután az alperesi eljárásban a Pp.339. § (1) bekezdésében foglalt feltétel - jogszabálysértés - nem valósult meg, az alaptalan keresetet elutasította.

A bíróság a Pp. 78. § (1) bekezdése alapján figyelemmel a Pp. 78. § (2) bekezdésére, illetve a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (2) bekezdés a) pontjában foglaltakra kötelezte a felperest az alperes részére a rendelkező részben foglaltak szerinti perköltség megfizetésére, mérlegelve az alperesi jogi munkát, az előkészítő iratok számát és tartalmát, illetve azt, hogy az alperesnek az ügy tárgyalásain való személyes megjelenése kapcsán költsége merült fel.

A per tárgyi illetékfeljegyzési joga folytán le nem rótt eljárás illetéket az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény 38. § (1) bekezdése, a 42. § (1) bek. a) pontja alapján, figyelemmel az Itv. 43. § (3) bekezdésében foglaltakra, illetve a 6/1986.(VI. 26.) IM. rendelet 13.§ (2) bekezdése alapján a felperes köteles megfizetni.

Az ítélet ellen a Pp. 340. § (1) bekezdése a fellebbezést kizárja.

Budapest, 2010. évi március hó 12. napján

. Cséplő Beatrix s. k.. Minya Krisztián s. k.. Laudon Beáta s. k.
bíró a tanács elnöke bíró